

Dagmar Čechová

ilustrace Zuzana Slánská

STELINKA A TAJEMSTVÍ ŠKOLNÍHO KABINETU



ORIGONA®

Copyright © Dagmar Čechová
Illustrations © Zuzana Slánská

ISBN 978-80-908077-0-9

ID 063-01



Milá Stelinko,

*všechno nejlepší k 6. narozeninám Ti přejí
a tuto dobrodružnou knížku věnují*

maminka, tatínek a Dášenska

20. květen 2026

Úvod

Stela Hamáčková je docela obyčejná zvědavá holka, která žije v Lounech s maminkou, tatínkem a sestřičkou Dášenkou. Už od 20. května 2020, kdy poprvé vykoukla na svět, její okolí tušilo, že Stelinka jednou dokáže něco velkého. Na první pohled vypadá Stelinka jako každá jiná holka. Má blondáté vlasy a hnědé oči, není ani moc malá, ani moc velká, je tak akorát. Na sobě ráda mívá fialovou mikinu nebo tričko.

Toto je příběh, který se možná stal a možná taky ne. Každé dítě, které se poprvé chystá do školy, ví, že se v ní skrývá spousta nových a neznámých věcí. Třeba různá zákoutí, kterým je lepší se vyhnout. Někde jsou to temné šatny, jinde zase nářadovna za tělocvičnou, ale mezi nejzáhadnější místa patří určitě učitelské kabinety.

Když se Stelinka pustila do luštění velké záhady a přizvala si k tomu své kamarády Andrejku a Tobíka, mohli jste si být jisti, že se z toho vyklube prima dobrodružství.

Přišly děti celé té věci na kloub? Nejlepší bude, když si to všechno hezky přečtete sami...

1. Ráno

„No tak, Stelinko, koukej vstávat! Za chvíli musíš do školy a předtím je potřeba se pořádně nasnídat. To přece víš,“ popoháněla maminka Stelinku z vyhráté postele.

Samozřejmě, že to Stelinka věděla, však jí to taky maminka zdaleka neříkala poprvé. Potřebovala si doplnit vitamíny a minerály a nastartovat své tělo pro nový den. Její mozek tak začne rychleji a lépe pracovat a ona dobře zvládne všechno nové, co se na ni ve škole chystá. Jenže o to právě šlo.

„A vážně musím? Když já tam dneska nechci,“ zakňourala Stelinka a přikryla si hlavu polštářem, jako by tak mohla zmizet z maminčina dohledu, ztratit se a zůstat doma. Samozřejmě věděla, že jí to neprojde. O chvílku později skutečně ucítila, jak se její matrace jemně zhoupla, a přes víčka znovu zahlédla denní světlo, poté co maminka polštář odhrnula.

„Děje se něco?“ zeptala se starostlivě a hladila přitom Stelinku po blondátých vlasech. „Je ti dobře?“ Sáhla jí na čelo, ale zvýšenou teplotu na své dlani necítila. Dál se tedy pídila po tom, proč se Stelince nechce do školy. „Nelíbí se ti tam? Neubližuje ti někdo?“

Stelinka nechtěla **mamince** přidělovat starosti, a už vůbec **jí** nechtěla lhát. Nikdo jí ve škole neubližoval, jen... Na chvíli zaváhala, zda se **mamince** se svými obavami nemá svěřit. **Jí** přece může říct všechno. Kdykoli ji něco trápilo, byla tu **maminka** pro ni. Ale s tímhle by jí stejně pomoci nedokázala. Nejspíš by se jenom usmála a řekla něco jako, že už je přece velká holka a nemá se proč bát. Jenže **Stelinka** věděla své.

Do školy chodila poměrně krátce, i tak už ale dobře věděla, kde co je, kde má šatnu a třídu, kam se chodí na tělocvik nebo na oběd i v kolik zvoní na hodinu a na přestávku. Na ty se ostatně těšila nejvíc. Mohla si povídat se spolužáky a někdy si taky hráli a hlavně nemuseli sedět v lavicích. Protáhnout si nohy po dlouhých minutách sezení přišlo dětem náramně vhod.

Stelinka ale taky věděla, že se v budově školy skrývají kouty, ze kterých se jí občas ježily chloupky na rukou. Ne snad, že by se přímo bála, bylo to spíš takové zvláštní šimrání. Tak třeba nářadovna za tělocvičnou, která skrývala hromadu neuvěřitelných pokladů – byly tam různé nástroje a náčiní, u kterých si **Stelinka** nedovedla představit, k čemu jsou. Těšila se, až na to ve vyšších ročnících přijde. Opatrně našlapovala i kolem kanceláře paní hospodářky, která občas na někoho zvýšila hlas



a jindy se zase smála tak hlasitě, že to bylo slyšet i přes zavřené dveře. Té paní bylo zkrátka všude plno.

Nejvíce se ale měla na pozoru před učitelem Matějkou. A protože paní učitelka, která běžně měla jejich třídu na všechny předměty, už nějaký čas stonala, poslali jim dočasně na suplování právě jeho. Byl to takový zvláštní člověk. Nebyl vůbec zlý, spíš někdy vypadal, jako by pocházel z jiného světa nebo z jiného století. Vlasy mu trčely do všech stran, jako by se snad nikdy nečesal, a často byl roztěkaný a zdálo se, že je myšlenkami úplně někde jinde než ve třídě. Mluvil velmi tiše, a i když uměl dětem docela dobře vysvětlit čtení nebo počítání a věděl spoustu zajímavých věcí hlavně o přírodě, někdy mu žáci moc nerozuměli. Neusmíval se a místo, aby je pochválil, když něco věděly, vždycky pronesl jen dvě slova: „Tak jest.“ A co na něm bylo ze všeho nejhorší – na hodiny prvouky s sebou rád nosil vycpaná zvířata. A těch se **Stelinka** někdy opravdu bála.

Ty vycpané chudinky na ni kulily skleněné oči, některé i cenily zuby a všechny měly takový strnulý, neživý výraz. Bývaly zaprášené, a přesto je učitel Matějka pořád hladil, jako by to byla živá zvířata. Vyprávěl jim o jejich životě a **Stelince** bylo strašně líto, že jsou přitom už bůhvíjak dlouho mrtvé. A občas – a to bylo úplně

nejhorší – pan učitel některé z dětí požádal, aby mu je pomohly odnést do kabinetu. Stelinka si mockrát představovala, jak to tam asi vypadá. Kolik těch zvířecích mumií takový kabinet schovává? A jak děsivé to musí být, když jich z každého regálu takhle strnule zírá hned několik?

A hádejte, čím dnes jejich rozvrh začínal? No jistě, právě prvoukou a hned dvěma hodinami za sebou! Stelinka cítila v kostech, že tentokrát to nebude jen tak. Dnes se určitě něco stane.

Nakonec se rozhodla, že tím maminku nebude zatěžovat. Poslušně vyskočila z postele a upalovala k připravené snídani. Dnes bude pořádné posilnění určitě potřebovat!

2. Před školou

Nakonec to do školy stihla jen tak tak. Dokonce musela trochu popoběhnout.

„Ahoj Stelinko,“ zdravili ji už z dálky Tobík s Andrejkou, její nejlepší kamarádi. Přeshlapovali před budovou školy s batohy na zádech a netrpělivě ji vyhlíželi. Byla to taková jejich tradice. Vždycky se sešli venku a do šaten přicházeli společně. Obvykle si přitom stihli i trochu popovídat o tom, co je nového. Dnes jim ale moc času nezbývalo.

„Kde jsi tak dlouho?“ zajímalo Andrejku. „Už jsme mysleli, že snad dneska ani nedorazíš.“

„Měla jsem velkou snídani,“ vysvětlila jim Stelinka s rukama v kapsách své oblíbené fialové mikiny. „Potřebovala jsem nabrat hodně sil.“

„Dneska přece nemáš tělocvik,“ podivil se Tobík. Pro něho bylo největším výdajem energie všechno běhání a skákání a vůbec sportování. To je samozřejmě pravda – nejvíc se člověk unaví sportem a pak musí všechnu tu energii získat zpátky nejlépe něčím zdravým a výživným.

„To ne, ale máme prvouku,“ zvedla Stelinka dramaticky obočí. Kamarádi pochopili.

„A jéje! Matějkovy vycpané potvory,“ zakoulela **Andrejka** očima. „Vypadají děsivě.“

Stelinka se v duchu zaradovala, že v tom není sama, ale byla by mnohem radši, kdyby to řekl **Tobík**. Když se totiž něčeho bojí holka, nikoho to tak moc nepřekvapí. Jako by se snad kluci nemohli bát úplně stejně! A navíc, **Stelinka** neměla ani tak strach, spíš jí to bylo... zvláště nepříjemné. Běhal jí z těch vycpaných zvířat mráz po zádech.

„Jsou hrozně divný,“ potvrdil naštěstí vzápětí i **Tobík**. „Vždycky mám pocit, že koukají jenom na mě, jako bych je snad vycpal já.“

Přesně!

„Tak jest,“ potvrdila **Stelinka** a všichni tři se tomu společně zasmáli.

„Tak co kdybysme si potom odpoledne trochu spravili chuť a někam šli?“ navrhl **Tobík**. „Třeba na hřiště nebo do parku?“

Stelinka souhlasně kývla. Těšila se, že si spolu užijí trochu legrace a třeba i nějaké to malé dobrodružství. Dneska jasně cítila v kostech, že bude zajímavý den – a jak jinak ho strávit než s kamarády?

„Jasně, tak se sejdeme jako vždycky a domluvíme se,“ potvrdila **Andrejka**. Právě v tu chvíli se rozezvučel

zvonek, popohánějící poslední opozdilce směrem k šatnám.

Všichni tři se svorně rozběhli ke dveřím. Po setkání s oběma kamarády se už **Stelinka** cítila o poznání lépe. Ale to podivné mravenčení a tušení, že se něco stane, ji neopouštělo.



3. Prvouka

Pan učitel Matějka vstoupil do třídy zároveň s dalším zvoněním – a nebyl sám. Přesně, jak se **Stelinka** obávala, kromě velkého notesu s poznámkami nesl i malé hnědé zvířátko s nepřítomným skleněným pohledem. **Stelince** trochu připomínalo fretku, kterou kdysi viděla naživo, ale nemělo bílou hlavu a zdálo se jí větší. Sedělo na kousku větve a při chůzi pana učitele se kymácelo ze strany na stranu.

„Posadte se,“ pokynul žákům učitel Matějka a s velkou opatrností postavil větev s vycpanou šelmičkou na stůl. Všechny děti zvědavě hleděly jen na ni. Za ta léta už ho nepřekvapovalo, že mu děti přestaly věnovat pozornost, a tak si ji zjednal sám: „Ví někdo z vás, co je to za zvíře?“

„Kuna,“ ozvala se v první lavici Anelka. Nejenže to byla šikovná a chytrá dívka, ale hlavně měla tátu hajného, takže spoustu lesních zvířat znala z domova. **Stelinka** jí to někdy trochu záviděla. Muselo to být hrozně zajímavé. I když na druhou stranu jí vadilo, že spoustu těch zvířat Anelčin táta zabíjel. Anelka jim vysvětlovala, že se to musí, aby se nepřemnožila a nezničila všechnu přírodu

nebo se nepožrala navzájem, ale i tak to **Stelince** bylo líto.

„Tak jest,“ potvrdil pan učitel a ani maličko se přitom neusmál. „Konkrétně kuna lesní,“ pokračoval ve výkladu a pohladil tu vycpanou chudinku přes celý hřbet. „Jak její jméno napovídá, žije v lese, nejlépe jehličnatém, konkrétně na stromech.“

„A taky u nás na půdě! Dělá tam hrozný kravál a někdy kvůli ní nemůžu spát,“ poznamenal kdosi v zadní lavici.

„A u sousedky v kurníku. Žere jí tam vajíčka i slepice!“ ozval se druhý hlas.

„A v našem autě! Překousala nám kabely a táta pěkně vyváděl,“ přidal se k nim další spolužák. Najednou to vypadalo, že s kunou má zkušenosti kdekdo. **Stelinka** jenom zírala.

Pan učitel Matějka nehnul ani brvou, ale hned své žáky opravil: „To nebyla kuna lesní, nýbrž její blízká příbuzná, kuna skalní. Ta se na našem území vyskytuje daleko častěji a hlavně se zdržuje převážně v lidských obydlích. Oproti ní se kuna lesní téměř výhradně drží stranou od člověka. Obává se totiž jakéhokoliv tvora, který je větší než ona. Tudíž i tu slepici by zakousla pouze ze strachu,

v sebeobraně. A kabely by jí rozhodně nechutnaly –živí se drobnými živočichy a ovocem.“

„Jo, loni nám sežrala třešně,“ posteskl si nějaký dívčí hlásek v řadě u okna a učitel Matějka káravě pozvedl obočí.

„Jak už jsem zmínil,“ pronesl hromovým hlasem a pohladil přitom vycpanou kunu lesní, jako by ji chlácholil, aby si z těch pomluv na svoji adresu nic nedělala, „to nebyla ona!“ Pak si všiml, že děti polekal, a trochu ubral: „I ty vám s největší pravděpodobností sklídila kuna skalní. Kdyby se vám ji podařilo zahlédnout, viděli byste, že má bílou náprsenku, která vede až na tlapky. Na rozdíl od téhle, která ji mívala pěkně žluťoučkou, i když už to není moc poznat.“ Snažil se rukávem oprášit kuně její časem řádně zašedlou náprsenku. „U kuny lesní ale nikdy náprsenku nenajdete na tlapkách, vždy pouze na krku a na hrudi.“

Stelinka pozorovala pana učitele a znovu si uvědomila, že to nejdivnější na něm je, že se s vycpanými zvířaty mazlí, jako by byla skutečná. Ona samozřejmě kdysi dávno byla živá, ale pan Matějka jako by si ten čas, který mezitím uplynul, snad ani neuvědomoval. Jako by se zasekl v minulosti a stále si myslel, že je kuna živá a má nějaké pocity. Připadalo jí to velmi zvláštní a nedokázala



na to přestat myslet. Učitelův výklad jí tak šel jedním uchem tam a druhým ven.

Výuka se poté přesunula k obecnému povídání o lese, o stromech, mechu a houbách a **Stelinka** se zasnila. Jak ráda by místo vysedávání v lavici hledala hříbky, babky, klouzky a křemenáče! Běhala by od jednoho hnědého či oranžového kloboučku ke druhému a radovala se z toho, že jich zase našla nejvíc. Důsledně by přitom překračovala jedovaté muchomůrky i další houby, které nesbírali, aby je neponičila. Některé z nich by totiž mohla chtít k večeři spořádat lesní zvěř a ty ostatní mohly alespoň dělat v lese parádu. **Stelinka** dobře věděla, že na ně nemá šlapat nebo je jinak úplně zbytečně ničit. Moc ráda při houbaření s ostatními soutěžila v tom, kdo najde první houbu, kdo největší nebo nejhezčí, kdo jich nasbírá nejvíc...

„**Hamáčková!**“ zahřmělo v tu chvíli nad její hlavou. **Stelinku** to probralo.

Chvíli nevěděla, kde je a co se děje, než jí došlo, že pan učitel Matějka stojí u její lavice a nespokojeně se mračí. Poslušně vstala, s hlavou sklopenou, protože netušila, co se od ní očekává.

„Co jsem právě říkal?“ Pan učitel se tvářil velmi přísně. **Stelinka** neuměla odpovědět. Vůbec ho totiž nevnímala.

7. Nekonečné hádání

„A jéje,“ poznamenala **Stelinka**, která jako první zvedla hlavu, jak jim srnec poradil. Oba kamarádi ji jako na povel napodobili a uviděli to taky. Dopis visel na jedné z větví přímo nad nimi, a to poměrně vysoko.

„Žádný problém, vylezu tam,“ nabídl se **Tobík**. Byl stále ještě rozpálený z dobrodružství v jeskyni a skutečně začal na kmen šplhat, jako by snad byl nějaká opice. Na šplhání se při tělocviku vždycky těšil, protože mu šlo, a lézt po stromech ho bavilo snad odjakživa. Tento modřín měl navíc pevné větve nepřiliš vysoko nad zemí, takže po nich vyběhl jako po schůdkách.

Když pak i s dopisem slezl zase dolů, vyslovila **Stelinka** nahlas to, co ji napadlo už před chvílí. „To je skvělé, jak každý z nás umí nebo ví něco jiného a dohromady se výborně doplňujeme.“

„Moudrá sova měla pravdu,“ podotkla **Andrejka**, „jsme opravdu dobrý tým.“

Usmáli se na sebe a pak **Tobík** začal konečně číst:

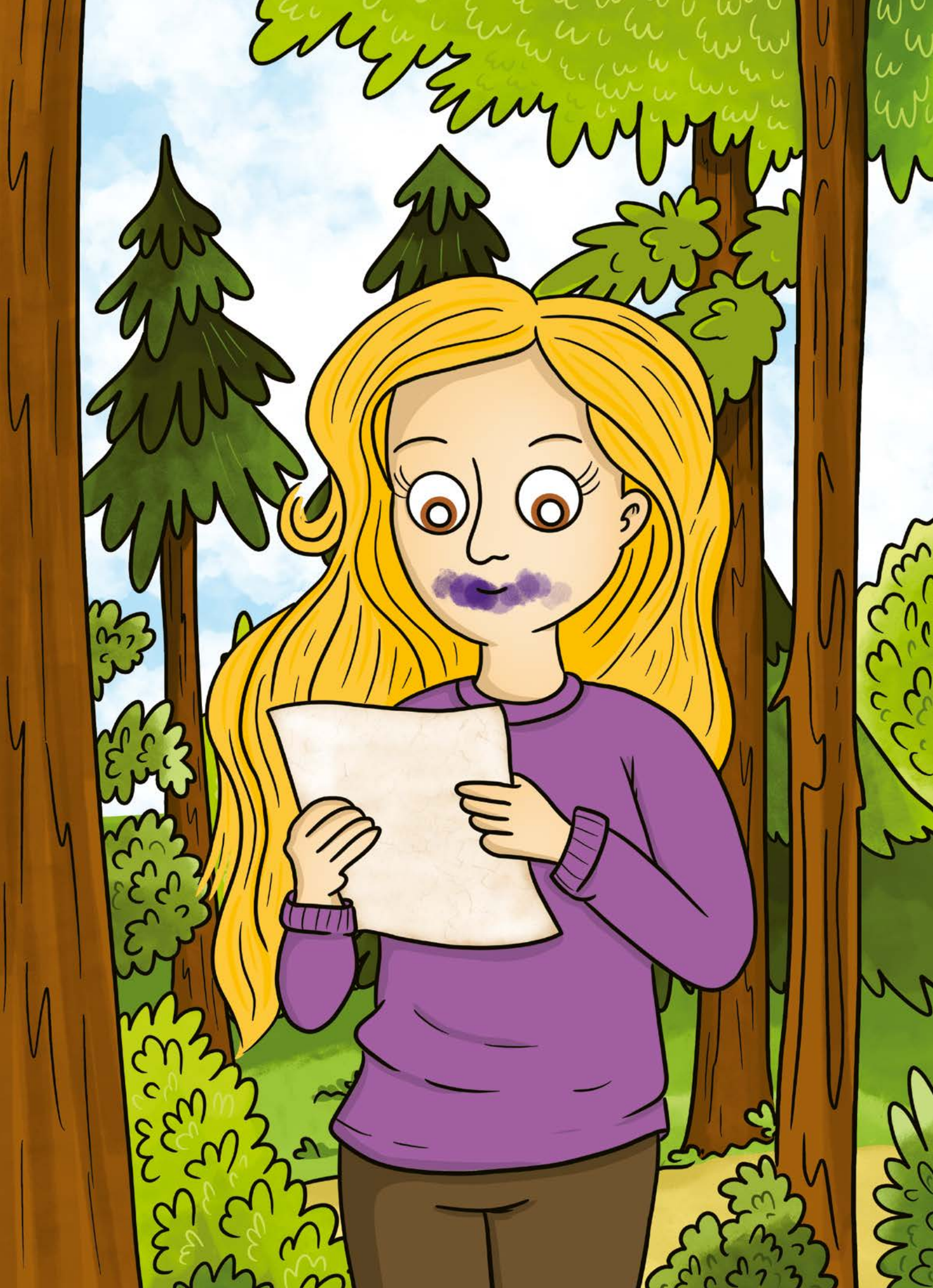
*„I když bývám maličká,
jsem moc dobrá kulička.
Když mě necháš dlouho zrát,
můžeš se mnou malovat.
Mé barvy se nelekej,
plnou hrst si natrhej.
Žes mě jedl, neutajíš,
náповědu se však dovíš.“*

„To je snadné, to jsou přece borůvky!“ zajásala **Stelinka**. „Vždycky mám po nich celou pusku fialovou.“

„No jo, ale podívejte se, co je tady všude borůvčí,“ rozhodila **Andrejka** nešťastně rukama. „Jak v něm budeme další dopis hledat?“

„Asi to bude chvíli trvat,“ souhlasil **Tobík**, „ale měli bychom se do toho pustit, ať to stihneme. Zbývá nám asi osmnáct minut.“





A tak se znovu rozprchli. Procházeli borůvčím a občas si zobli sladkou kuličku. Chvilku to trvalo, než Stelinka vítězoslavně vykřikla: „Mám ho!“ Když k ní kamarádi přiběhli, měla pusou celou zmalovanou do modra.

„Tak čti! Co je tam?“ nakukoval jí Tobík přes rameno.

*„Najdi barvu společnou
pro chytrou kmotru všetečnou
a taky houbu výtečnou.“*

„To je všechno?“ ujišťovala se Andrejka. „Nic víc tam nepíšou?“

Stelinka jen zakroutila hlavou a ukázala jí dopis, aby se kamarádka mohla přesvědčit na vlastní oči. Nahlas pak uvažovala: „Chytrá kmotra se v pohádce říká lišce. Ta je zrzavá. Stejně jako třeba křemenáč nebo klouzek. Ale je to opravdu ono?“

„I kdyby bylo, tak co s tím?“ podotkl Tobík. „Asi to bude zrzavá barva, ale nevíme, co s ní ani kde hledat dál.“

„Tak to jsme asi v háji,“ prohlásila Stelinka a posadila se do borůvčí.

Oba kamarádi se k ní sklesle přidali. Copak tady v tom lese budou muset zůstat navěky? Nejenže neznají

odpověď, pro kterou sem přišli, ale ani nevědí, jak se odsud dostat zpátky! Čas jim přitom nemilosrdně ubíhal.

„Já se jdu aspoň najíst,“ prohlásil nakonec **Tobík** a šel si nasbírat další borůvky. Jak tak ohýbal jejich větvičky, aby se dostal k největším a nejchutnějším bobulím, náhle vykřikl: „Hele, tady je další dopis!“

Stelinka s **Andrejkou** okamžitě ožily a rozběhly se k němu. Už cestou slyšely, jak kamarád čte:

*„Seber tenkou větvičku,
klacík, hlíny trošičku,
stéblo trávy, mokrý jíl,
za chvíli máš první díl.
Přidej listí, pavučinu,
pár kamínků, zase hlínu,
dokola to opakuj,
všechno pěkně zapracuj.
Když to stokrát uděláš,
nakonec mě umotáš.“*

„To nám vyprávěl pan učitel Matějka!“ vzpomněla si **Stelinka**. „Takhle si přece ptáci staví hnízda! Tohle všechno nanosí, slepí k sobě a udělají z toho takovou mističku, kam potom snáší vajíčka.“

„Skvělé. Takže máme zrzavé hnízdo? Vůbec to nechápu,“ ztrácel už Tobík trochu nervy.

„To nemůže být všechno. Musí tu být další dopisy,“ rozhlížela se Andrejka. „Nakonec to nějaký smysl dávat musí.“

Znovu se tedy pustili do hledání. Po pár minutách vykřikli Stelinka s Tobíkem téměř najednou: „Mám!“ Seběhli se dohromady a jako první přečetla svůj dopis Stelinka.

*„Přišel k nám host bez pozvání,
jiný je už na pohled.
Nepatří k nám, ani zdání!
To ví každé dítě hned.“*

Pak dopis otočila a na druhé straně našla obrázky různých zvířat. „Jelen, liška, kuna, pták, divoké prase, jezevec, srnka,“ jmenovala je. „Jak máme vědět, který z nich tam nepatří a proč?“

„Mě teda jako první napadlo, že pták jako jediný z nich má jenom dvě nohy, ti ostatní mají čtyři. Ale to by asi bylo až moc snadné,“ kroutil hlavou Tobík. „To nebude ono.“